

ע"פ 33740/10/14 - ד. רמתי חב' קבלנית לבנין בע"מ, דרור רמתי נגד מדינת ישראל

בית הדין הארצי לעבודה

ע"פ 33740-10-14

ניתנה ביום 13 נובמבר 2014

בפני כבוד השופטת סיגל דוידוב-מוטולה

המבקשים

1. ד. רמתי חב' קבלנית לבנין בע"מ
2. דרור רמתי

-

המשיבה

מדינת ישראל
בשם המבקשים: עו"ד איתן אשורי
בשם המשיבה: עו"ד ענבר סהראי

החלטה

השופטת סיגל דוידוב-מוטולה

1. המבקשים הורשעו בבית הדין האזורי בתל אביב בעבירות שיוחסו להם בשני כתבי אישום. בתיק הראשון (פ' 1839/08; השופטת הבכירה מיכל לויט) הורשעו, לאחר דיון הוכחות, בהעסקה שלא כדין של עובד זר באתר בתל אביב ביום 23.3.08, בניגוד להוראות סעיף 2(א) לחוק עובדים זרים, התשנ"א - 1991 (להלן - **חוק עובדים זרים**); המבקש הורשע בהפרת אחריות כנושא משרה בקשר לכך).

בתיק השני (הע"ז 12597-06-12; השופט אורן שגב) הורשעו המבקשים, על פי הודאתם, בהעסקה שלא כדין של אותו עובד זר באותו אתר ביום 16.6.08, וכן בהעסקתו של העובד ללא חוזה עבודה בכתב, ללא הסדרת ביטוח רפואי, וללא מתן פירוט שכר העבודה ששולם והסכומים שנוכו מהשכר, בניגוד להוראות סעיפים 2(א) (1) - (2), ו- 2(ב) (2), (3) ו- (7) לחוק עובדים זרים (ביחס למבקש - בצירוף סעיף 5 לאותו חוק).

בהתאם להסכמת הצדדים, נשמעו הטיעונים לעונש במאוחד בשני התיקים, בפני השופטת לויט. בגזר הדין, מיום 22.9.14, הטיל בית הדין האזורי על המבקשת קנס כספי בסכום כולל של 70,080 ₪, שישולם ב- 48 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, ועל המבקש קנס כספי בסכום כולל של 17,520 ₪, שישולם ב- 24 תשלומים רצופים ושווים. בנוסף, חייב בית הדין את המבקשים ליתן התחייבות להימנע מהעבירות בהן הורשעו, לתקופה של שלוש שנים מיום קבלת גזר הדין.

2. המבקשים הגישו ערעור על הכרעת הדין בשני התיקים וכן על גזר הדין, ועותרים "**לבטל את פסק הדין ולקבוע את שני כתבי האישום... להמשך הוכחות בביה"ד קמא**". במקביל הגישו את הבקשה שלפני, לעיכוב ביצוע תשלומי הקנסות שהושתו עליהם. המבקשים טוענים כי סיכוייהם לזכות בערעור טובים שכן כתב האישום בתיק השני - וכן חומר החקירה הקשור בו - נמסרו להם רק לאחר הכרעת הדין בתיק הראשון, על אף שמדובר באותו עובד ובאותו אתר שנדונו בתיק הראשון ועל אף שחומר החקירה היה בפני המשיבה שנים רבות קודם לכן. לטענתם, מדובר בפיצול מלאכותי של אירוע אחד מתמשך וכתוצאה מכך נפגעה הגנתם בצורה מהותית.

3. המשיבה מתנגדת לבקשה, וטוענת כי אין לחרוג מן הכלל לפיו אין לעכב תשלומי קנס שהוטל על נאשם, שכן אין בתשלום כדי לגרום לנאשם נזק בלתי הפיך. עוד מציינת המשיבה כי בהיבט של מאזן הנוחות מדובר בקנס המשולם לקופת המדינה וככל שהמדינה תחויב בהשבה, לא יהא כל קושי להיפרע ממנה. מוסיפה המשיבה וטוענת כי גם מבחינת סיכויי הערעור, אין מקום להיעתר לבקשת המבקשים. לטענתה, אין הוראה בדין המחייבת את המאשימה לפעול להגשתם במאוחד של כתבי אישום, וגם אם מדובר באותו עובד ובאותו אתר - מדובר במועדים שונים ובאירועים שונים. עוד נטען כי חומר החקירה בעניין כתב האישום השני אינו קשור לתיק הראשון ולא יכול היה לסייע למבקשים בהגנתם.

4. בתשובה לתגובת המשיבה חוזרים המבקשים על האמור בבקשתם וטוענים כי בנסיבות העניין יש הצדקה להיעתר לבקשתם ולעכב ביצוע תשלום הקנס שהושת עליהם, עד להכרעה בערעור.

הכרעה

5. באשר לשיקולים לבחינת בקשה לעיכוב ביצוע תשלום קנס שהוטל בהליך פלילי, נקבעו על ידי בית המשפט העליון הכללים הבאים:

"הלכה היא, כי אין לעכב ביצוע עונש בשל הגשת ערעור, לא כל שכן עת מדובר בקנס אשר תשלומו אינו יוצר מצב בלתי הפיך, ושניתן להשבה ככל שצולח הערעור (ע"פ 3468/12 שורפי נ' מדינת ישראל, 12.7.2012, והאסמכתאות שם; להלן: עניין שורפי).

מצב הדברים שבגדרו ישקול בית המשפט בחיוב לעכב תשלום קנס מתקיים כאשר בית המשפט שוכנע שאין בידיו של המבקש לשלם את הקנס שהושת עליו, ושאי התשלום יוביל בהכרח להשתת מאסר חלף הקנס (ע"פ 9147/01 בשן נ' מדינת ישראל, 27.12.2001). במסגרת זו יילקחו בחשבון מצבו הכלכלי של המבקש, גובה הקנס ויכולתו של המבקש לשלם את הקנס עוד בטרם יישמע הערעור (עניין שורפי פסקה 7). במקרים כאמור לעיל, משתנה נקודת האיזון ובמצב דברים שכזה, בייחוד עת מדובר בתקופת מאסר קצרה, כבמקרה דנא, ייטה בית המשפט לעכב את תשלום הקנס, כדי להבטיח שלערעור, ככל שיתקבל - תהיה נפקות (עניין שורפי, בפסקה 5, והאסמכתאות שם). כל זאת בכפוף לבחינת סיכויי הערעור"

(ע"פ 29/13 בירנבוים נ. מדינת ישראל, מיום 13.1.13; כן ראו את ע"פ 9043/12 דהן נ. מדינת ישראל, מיום 23.4.13; ובבית דין זה - ע"פ 29785-07-13 א. דינמיקה שירותים 1990 בע"מ - מדינת ישראל, מיום 5.8.13).

6. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובכלל החומר המצוי בפניי, לא מצאתי הצדקה לעיכוב תשלום הקנסות שהושתו על המבקשים ונחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

כאמור לעיל, הכלל הינו כי אין מקום לעכב תשלומם של קנס שנגזר על נאשם, שכן "בניגוד לעונש מאסר, שריצויו אינו הפיך, קנס ששולם ניתן להשיב, אם יוחלט על ביטולו המלא או החלקי" (רע"פ 2802/03 סדון נ. מדינת ישראל, מיום 23.6.03; כן ראו את ע"פ 10209/03 שפיר נ. מדינת ישראל, מיום 26.11.03). במקרה שלפני, טענות המבקשים יוצאות כנגד דרך התנהלותה של המאשימה, אשר הגישה לכאורה שני כתבי אישום נפרדים על העסקתו של אותו עובד זר באותו אתר, כאשר כתב האישום השני - על אף שהתייחס להעסקתו של אותו עובד במועד סמוך מאוד למועד שנדון בכתב האישום הראשון - נמסר למבקשים רק מספר שנים לאחר ביצוע העבירה, ולאחר שכבר ניתנה הכרעת הדין בכתב האישום הראשון. התנהלות זו אכן מעוררת לכאורה סימני שאלה, ועם זאת המבקשים בחרו להודות בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום השני, והסתפקו בהעלאת טענותיהם לגבי דרך התנהלותה של המאשימה במסגרת הטיעונים לעונש. יש לבחון לפיכך את סיכויי הערעור ביחס לגזר הדין ומידת העונש שהוטל על המבקשים בגין העסקתו של העובד, כאשר על פני הדברים - בהתחשב במכלול הנסיבות ובכך שמדובר בעובד אחד - אינני סבורה כי סיכויי ההתערבות נמוכים. על אף זאת; בהתחשב בכך שהקנסות נפרסו על פני תקופה ממושכת; כאשר התשלומים החודשיים אינם גבוהים; כאשר המבקשים לא ניסו לטעון כי תשלומם מכביד עליהם באופן בלתי סביר או יגרום להם לנזק בלתי הפיך; וכאשר התיק קבוע לדיון ביום 3.9.15 - שוכנעתי כי אין הצדקה מספקת להורות על עיכוב ביצוע.

7. סוף דבר - הבקשה נדחית. אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ' כ' חשוון תשע"ה (1313 נובמבר 2014) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.